

+

Lov og Evangelium

NR. 3

MARS 2015

51. ÅRGANG

Hendrich Terbrüggen

«Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham.» Luk 24:31

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Det rette hosianna

Av Carl Fr. Wisløff

De som har sett og innsett at de er små, hjelpeløse og fortapte i seg selv, de som har kjent og erkjent at de er skyldige etter Guds hellige lov og fortjener den evige fortapelse, de som har hørt evangeliets kall og tatt sin tilflukt til ham som døde for oss på korset – *de* er Guds folk. De er Jesu venner – disse er det som gir ham den rette hyllest.

Det rette «hosianna» kommer fra fortapte syndere som vender seg til Jesus med bønn om nåde. Den synder som omvender seg og stammer sitt «frels meg, Herre» til Jesus, han ærer ham, slik Jesus selv gjerne vil se det.

Hører du til dem som ved omvendelse og tro har gått igjennom den trange port og hører Jesus til, så hører du til den flokken som gir ham den rette ære. Det er dette «frels meg» han først og fremst venter på, at du går til ham, bekjenner dine synder for ham og setter alt ditt håp om frelse og evig liv til ham.

Da hører du ham til, og skal få leve til ære for ham.

*Fra «Ordet om korset»,
Lunde forlag, 1973*

Giroblankett

Vedlagt denne gangen finner du en giroblankett til hjelp for deg som ønsker å gi en frivillig gave til bladet, bibelskolen eller misjonsarbeidet. Hjertelig takk!

Med ham til Golgata

Av Fredrik Wisløff

«Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham.»

Jes 53:2

La oss i dag følge med til retterstedet og prøve å danne oss et bilde av det som skjedde, at vi kunne se hans lidelse i dens gru og «kongen i hans skjønnhet».

Jesu siste krefter er brukt opp da han mellom sine bødler når opp på Golgatahøyden. Hans klær blir tatt av, og han spikres til korset. Ved Jesu kors er det fire stridsmenn, muligens også fire ved hvert av de andre kors. Korset er ikke høyt, rimeligvis omkring to og en halv meter. En isopstilk som eddiksvampen rekkes på, er vanligvis en meter høy, og en oppreist soldat nådde altså opp til Jesu munn med en slik stilk. Opprinnelig bruktes som kors bare en pel i jorden. På denne ble den dødsdømte

spiddet; undertiden ble en først spiddet på pelen etter at døden var inntrådt – som en forhånelse mot den døde.

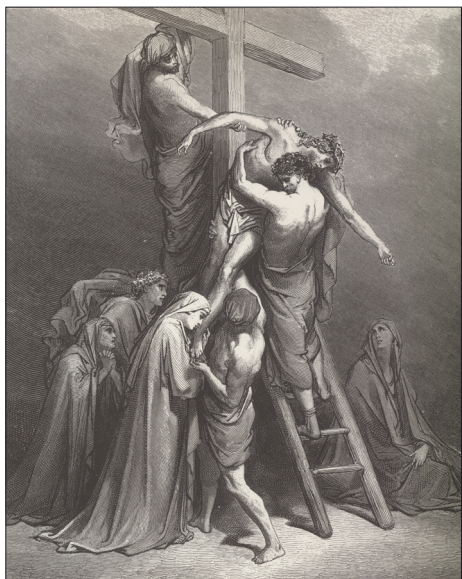
Romerne brukte dog mest en tverrbjelke over treet. Altså som et virkelig kors. At Jesus ble korsfestet på et slikt kors, vet vi av at han «bar sitt kors», og med det menes tverrbjelken. Å bære hele korset ville være for tungt for én mann; ja, selv om Simon og Jesus hadde båret sammen.

Korset hadde da oftest form av en T. At Jesu kors dog hadde den formen som vi bruker som korstegn (†), synes å kunne sluttet av det at det var satt en innskrift på korset; den måtte være nokså stor, da den var skrevet på tre språk og skulle kunne leses av folk som stod nedenfor. Og denne innskriften var satt over Jesu hode; det er derfor rimelig at midtbjelken nådde over tverrbjelken.

Stundom spikret en midt på korset en plugg som den korsfestede kunne

Innhold, mars 2015

Det rette hosianna. Av Carl Fr. Wisløff	side 2
Med ham til Golgata. Av Fredrik Wisløff	side 3
Seieren på Golgata. Av Ingar Gangås	side 5
Guds rike. Av Per Bergene Holm	side 7
Møtekalender.	side 11
Våre lamper slokner (15). Av J. F. Løvgren	side 12
Gleda i Herren. Av Dag Rune Lid	side 15
Herre, du den ene. Sang.....	side 20

Gustave Doré: «Jesu legeme blir tatt ned fra korset».

hvile på, undertiden også et lite feste under føttene. Om Jesus hadde dette, vet vi ikke.

Hendene ble spikret på tverrbjelken. Føttene hang undertiden fritt; men oftest ble også disse spikret fast. Slik med Jesus. Knærne ble bøyd, så fotbladet kom inn mot treet. Når kroppstyngden slet i hendene, brakk ofte armene. På tross av den veldige lidelse inntrådte ikke døden hurtig. Hvis de korsfestede ikke døde av utmattelse, kunne de leve opptil et par døgn.

Og all denne grufulle lidelse ble min kjære Frelser til del! Hvilken grenseløs kjærlighet. Ingen nagler kunne binde ham til korset, han hang der frivillig – alene fordi han elsket.

Til å begynne med var det en

mengde mennesker ved korset – dels skuelystne, dels spottere. Klokken var ni om morgenen da Jesus ble korsfestet. Etter hvert ble disse nysgjerrige trette, og mange av dem gikk sin vei. Da er det Jesu venner nærmer seg. Soldatene som har måttet vokte de korsfestede så lenge mengden har stått omkring, får nå bedre tid og kaster lodd om hans klær. Dette hadde de etter loven rett til (Joh 19:23).

Imens er det Jesus anbefaler sin mor til Johannes, og Johannes tar rimeligvis straks den segneferdige Maria med ned til byen. «Fra den stund tok han henne til seg» (Joh 19:27). Da er klokken tolv middag. Og mørket siger inn. Johannes beretter ikke ordene om at Jesus er forlatt av sin far; disse ble talt mens Johannes var borte; men straks han kommer igjen, hører han Jesu rop: Jeg tørster! Da er klokken tre. Og Jesus roper sitt seiersord: Det er fullbrakt! – og overgir sin ånd i Faderens hender.

Da Jesus kom til Golgata, ble det rakt ham en besk drikk blandet med galle. Det var tenkt som en liten lindring i smerten, for den virket bedøvende på den dødsdømte. Men da Jesus så hva det var, nektet han. Han ville dø med dagklar bevissthet. Han ville bruke sine siste timer til bønn for sine bødler, til hjelp for den botferdige, til omsorg for sine nærmeste. Ja, vi må i sannhet si:

«Hvem kjente før slik kjærlighet, så høy, så dyp, så vid, så bred!»

*Fra boken «Med ham til Golgata»,
Indremisjonsforlaget*

Seieren på Golgata

Av Ingar Gangås

Innskriften

Pilatus hadde latt skrive følgende innskrift som ble festet på korset: «Jesus fra Nasaret, jødernes konge». Innskriften sto på datidens verdensspråk: hebraisk, latin og gresk.

Inntil denne dag lar det seg ikke nekte at korsfestelsen virkelig fant sted. Det skjedde ikke i en «avkrok» uten vitner. Derimot hendte det slik Skriften hadde forutsagt, og det ble stadfestet av under og tegn.

Oppfylte profetier

Da Jesus hang på korset, ble det mørkt på høylys dag, forhenget i tempel- et revnet fra øverst til nederst, det tornet og lynte, jorden rystet og mange døde sto opp fra gravene og viste seg for mange i byen. Ingen skal være i tvil om at her døde himmelens kongesønn. Soldatene kastet lodd om Jesu kjortel. Jesu ben ble ikke brutt. Det ble stukket et spyd i hans side. Han ble lagt i en rik manns grav. Alt skjedde etter Bibelens ord.

Ved korset

Maria, Jesu mor, var der, sikkert med et hjerte som var «gjennomstunget», slik det var blitt sagt henne av Simeon i templet. Flere av de andre kvinnene så hva som skjedde med Jesus. Disippelen Johannes var også der, i alle fall en stund, men de fleste av disiplene var redde og holdt seg på avstand, slik Jesus hadde forutsagt.

Fristeren var til stede

Men djevelen var møtt opp. Gjennom yppersteprestene, de skriftlærde og de eldste, spottet han Jesus og sa: «Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse. Han er Israels konge, la ham stige ned fra korset, så skal vi tro på ham. Han har satt sin lit til Gud, la nå Gud fri ham om han har behag i ham. Han sa jo: Jeg er Guds Sønn» (Mat 27:42-43).

Det var sant at han ikke kunne frelse seg selv. Hans kjærlighet til det falne menneske var så stor at han ikke kunne utholde tanken på at du og jeg skulle gå fortapt. Derfor *måtte* han ofre seg selv. Og det var også sant at han kunne frelse andre, for han er virkelig verdens frelser!

Jesus seiret over djevelen allerede under kampen i ørkenen, etter dåpen i Jordan, men var ikke fri satans angrep etter det. Til og med Peter var et redskap for den onde da han ville ha Jesus til å gå utenom korset. Nå møtte satan opp igjen.

Dette var hans siste anledning til å angripe Jesus, men Jesus *måtte* fullføre vår frelse. I stedet for å stige ned fra korset og svikte sitt kall, ville han heller fullføre det oppdrag han hadde fått fra sin Far, og stå opp igjen fra graven – som seierherre!

Jesu ord på korset

Jesus hadde omsorg for sine helt til det siste. Midt i sin smerte bad han Johannes ta vare på Maria, sin mor

(Joh 19:26-27). Men han tenkte ikke bare på sine nærmeste, men bad også for sine fiender: «Forlat dem, for de vet ikke hva de gjør!» (Luk 23:34).

Ved den niende timen, da det hadde vært helt mørkt i tre timer, utbrøt han: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?» (Mat 27:46). Jesus måtte ta syndens straff. Du og jeg hadde fortjent å bli forlatt av Gud – for evig – og kastet i fortapelsen. Men Jesus led i stedet for oss. Skriften sier: «Forbannet er hver den som henger på et tre» (Gal 3:13). Han måtte smake Guds forbannelse og bli «forlatt av Gud». Dette gjorde han for å kjøpe oss fri fra Guds vrede.

Derfor kunne han også si til den botferdige røveren som hang ved sin side: «Sannelig sier jeg deg: I dag skal du være med meg i Paradis!» (Luk 23:43). Han led i virkelige synders sted – de som ikke kan frelse seg selv, men tar imot ham i tro.

Blodtapet etter all piskingen, væsketapet og smerten under syndebyrden gav ham en uutholdelig tørst. «Og ved den niende time ropte Jesus med høy røst: Elo'i, Elo'i, lama sabaktani? Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? En løp da til og fylte en svamp med vinedikk. Han satte den på en rørstav og tilbød ham å drikke, og sa: Vent, la oss se om Elias kommer for å ta ham ned! Men Jesus ropte med høy røst og utåndet» (Mar 15:34;36-37), i det han sa: «Far, i dine hender overgir jeg min ånd» (Luk 23:46). Da var frelsen fullført, og satan var overvunnet for alltid.

De som var i nærheten var ikke i

tvil lenger. Selv høvedsmannen som sto der, utbrøt: «Sannelig, denne var Guds Sønn!» (Mar 15:39).

Forsoningsdagen

Nå var den virkelige forsoningsdagen kommet, den som alle de tidligere offer hadde pekt fram imot.

Jesus Kristus var gått inn i helligdommen denne ene gang, med et fullkomment offer for alle tider. Ingen religion i verden forkynner et budskap som dette. Tenk – Gud selv ble menneske, din og min stedfortreder!

Hvem kan forstå det som skjedde på Golgata?

«Hvorfor har Gud valgt denne forsoningens hemmelighet, med det syndsforlatende blodet og den stedfortredende lidelsen?» Slik spør Andreas Fibiger i boken «Guds Lam». Og han fortsetter: «Du skal se på Golgata med troens øye – se på Jesus – som han henger der i sin lidelse, se at dette led han – for din skyld».

Det skjedde for *din* skyld alt det som hendte med Jesus. Det var for *din* skyld han ble plaget, slått av Gud og gjort elendig. «Der hang han, forfulgt av satan, forkastet av sitt folk, forrådt av sin disippel, foraktet av romerne, forbannet av loven og forlatt av Gud».

Da den store predikanten, Charles Haddon Spurgeon, lå for døden, sa han: «Kristus døde for meg, det er nok for meg å dø på».

Hør det enda en gang, du også: Jesus hang på korset for *din* skyld!

Guds rike

Av Per Bergene Holm

Mat 21:1-11

Guds rike er et rike som er annerledes enn alle andre riker, og det har en konge som er annerledes enn alle andre konger.

Vi møter i Jesu forkynnelse stadig uttrykket «Guds rike» eller «Himlenes rike». Uttrykket er hentet fra Daniels bok (2:44-45). Her leser vi om hvordan himmelens Gud skal opprette et rike som i all evighet ikke skal ødelegges, og selv skal det gjøre ende på alle verdens mektige riker. Det skildres gjennom et bilde av en liten stein som skal rives løs fra fjellet og som skal knuse en veldig billedstøtte, verdensrikene i sin herlighet.

Disiplene og noe av folket har nok til en viss grad forstått Jesu henvisning til Daniels bok, og når Jesus nå drar opp til Jerusalem, er det en veldig forventning hos disiplene, og til dels også i folket, om at Jesus endelig skal stå fram som Messias og opprette sitt rike. Men så godt som alle tenker seg Guds rike som et rike i likhet med denne verdens riker, og Jesu herskermakt på linje med den maktutøvelse som er vanlig i denne verden. Det betyr ikke nødvendigvis at de tenkte seg at Jesus skulle drive ut romerne og slik gjenopprette Davids jordiske rike. Mange tenkte nok at Israels rike skulle gjenreises på underfullt vis, gjennom Messias og folkets omvendelse og fornyelse gjennom ham, gjennom en åndelig gjen-

reisning. Ut fra dette skulle Israel gjenvinne sin herlighet og bli til frelse også for nasjonene.

Den eneste som vi kan se har en noe dypere forståelse for Jesu gjerning, er Maria som salver Jesus til hans jordeferd. Disiplene er som døve og blinde for Jesu ord om at han drar opp til Jerusalem for å lide og dø (20:17-19). De har noe helt annet i tankene, blant annet hvilke plasser de skal få ved Jesu side i hans regjering. Mor til Sebedeus-sønnene faller ned for Jesus og ber om at hennes to sønner må få sitte på høyre og venstre side av Jesus i hans rike (20:20-21).

Jesus må tale dem til rette, og han kaller sine disipler til seg og sier til dem: «Dere vet at fyrstene hersker over sine folk, og deres stormenn har makt over dem. Slik skal det ikke være blant dere. Men den som vil være stor blant dere, han skal være alles tjener, og den som vil være den første blant dere, skal være de andres trell, likesom Menneskesønnen ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge i manges sted» (20:25-28). Dette sier Jesus i Jeriko, på vei opp til Jerusalem. Her var det Josva i sin tid tok fatt på erobringen av Kana'ans land, i det han inntok Jeriko, byen med de veldig murer og forsvarsverk.

Jesus er også kommet for å gjøre ende på denne verdens riker, og det

er derfor ingen tilfeldighet at han sier dette nettopp i Jeriko. For hva sier det profetiske ord? «Det er jo jeg som har innsatt min konge på Sion, mitt hellige berg. Jeg vil kunngjøre deg det som er fastsatt. Herren sa til meg: Du er min Sønn, jeg har født deg i dag! Begjær av meg, så vil jeg gi deg hedningene til arv og jordens ender til eie. Du skal knuse dem med jernstav, som en pottemakers leirkar skal du slå dem i stykker» (Sal 2:6-9).

Jesus er nå i ferd med å opprette sitt rike, han står foran det avgjørende slaget. For Jesus skal visselig gjøre ende på denne verdens riker. Det så vi hos Daniel. Men det skal gå til på en så helt annen måte enn vi av naturen tenker. Vi tenker at vi har en kamp mot kjøtt og blod, mot mennesker, men det har vi ikke. Det står en og samme åndsmakt bak denne verdens mektige, de som hersker og regjerer over folkene og holder dem i trelldom. Det ble snart åpenbart i Jerusalem. Bak yppersteprestene og de skriftlærde, Det høye råd, kong Herodes, Pilatus, soldatene, mobben, aner vi én og samme makt, djevelen. Det er hans ånd som råder i verden. Og han har sin makt over menneskene gjennom synden. Nå er Jesus på vei opp til et slag som er langt mer avgjørende enn det som Josva i sin tid utførte i Jeriko. Jesus er på vei opp for å fravriste den onde hans våpen og beseire ham for evig og alltid, og løse ut alle dem som er bundet i synd og død, under Guds vrede og dom. Og det skal Jesus nettopp gjøre ved å lide og dø, ved å sone synden og utstå døden som

syndens lønn. Det er gjennom å gi sitt liv som løsepenge Jesus skal seire over den onde. «Da nå barna har del i kjød og blod, fikk også han på samme vis del i det, for at han ved døden skulle gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen, og utfri alle dem som av frykt for djevelen var i trelldom hele sin livstid» (Heb 2:14-15).

Lik Abraham som beseiret Kedor-laomer og tok fra ham hans bytte, og utfridde Lot og alt folket som var i fangenskap, slik skal Jesus nå utfri det bytte djevelen tok i Edens hage. Ja, enda før slaget har stått, har Jesus begynt å sette mennesker i frihet og løse de bundne. Jesu undergjerninger, ikke minst hans utdrivelse av onde ånder, vitner om at Guds rike er kommet (Mat 12:28). Jesus løser de fangne, og det kan han bare gjøre fordi han først har bundet den sterke, djevelen, og det har han gjort ved å ta synden på seg selv. Dermed har han tatt fra djevelen hans makt. Menneskesønnen har makt på jorden til å forlate synd, det vitner hans undergjerninger om. Det er den som har makt til å forlate synd som også har makt til å løse fra syndens følger.

Når Jesus nå skal lide og dø på korset, skal han trampe på den gamle slanges hode og gjøre det til intet. Men det skal koste ham smerte og lidelse. På veien ut av Jeriko viser Jesus hva slags konge han er, en som er kommet for å løse dem som er bundet av synden og syndens følger.

Jesus kommer til Jerusalem over Oljeberget. Det er ikke uten grunn. Esekiel kan fortelle om hvordan

Herrens herlighet, Herren som tronet på kjerubene, forlot tempelet på grunn av folkets synd og frafall. «Herrens herlighet ble stående på det berget som er øst for byen» (Esek 11:23). Men nå vender Herrens herlighet tilbake. Han kommer til Jerusalem fra Oljeberget, fra det samme sted som han måtte forlate byen. Han kommer selv og frelser dere (Jes 35:4-6; Mat 20:29ff; 21:14). For den som hadde øyne å se med, var det ingen tvil om hvem som nå kom til Jerusalem, det var Herren selv, og han kom med frelse!

Tilsynelatende blir Herren tatt imot med glede og jubel, slik det sømmer seg når Herrens herlighet drar inn. Gud lar de ytre tegn vitne om at her er det Herrens herlighet som drar inn. Men folket forstår likevel lite og ingenting.

Det står at Jesus kom til Betfage, det betyr «fikenhuset». Dagen etter står det om Jesus da han er på vei inn til byen igjen, at han blir sulten. Han får da se et fikentre like ved veien og gikk bort til det. Men han fant ikke noe på det uten blad. Slik var det også med Israel. Det var blad, men ingen frukt. Det står hos en av de andre evangelistene at det ikke var fikentid. Men den tiden skal komme, også for Israel, da det er fikentid. Fikentreet skyter vel igjen blad i dag (Mat 24:32), men frukt som Herren kan høste inn er det ennå ikke mye av.

Jesus sender to av sine disipler av sted og sier til dem: «Gå inn i den landsbyen som ligger foran dere. Der skal dere straks finne en eselhoppe som står bundet, og en fole sammen med

den. Løs dem og lei dem hit til meg». Eselet var et trelldyr. Det sto bundet. «Løs dem», sier Jesus. Det er det han er kommet for, å løse det som er bundet, å løse fra trelldom. Og når Herren selv løser, kan ingen hindre ham. Slik er hans majestet.

Eselet er jo også kjent som et meget uregjerlig dyr. Det har en natur som vanskelig lar seg temme, gjøre villig og lydig. Et gammelt esel hadde vel kanskje latt seg tvinge til lydighet ved makt, men et ungt som ingen hadde ridd på, var nok ikke lett å ha med å gjøre. Slik er det med deg og meg også. Loven kan nok med tømme og bissel tvinge oss til en ytre lydighet, men den kan ikke skape villige hjerter. Den fører oss aldri nær til Herren, sier

Gustave Doré: «Inntoget i Jerusalem»

Guds ord (Sal 32:9). Men der Jesus får komme inn og løse den bundne, gi nåde og frelse, der han får sette seg på eselfolen, der skjer det et under, den uregjerlige går lydig der Herren vil. Frelsen i Jesus er en dom over all selvlaget fromhet, det er liv som langt overgår fariseernes.

Oppfyllelse av profetiene

Men Jesu inntog på et esel skjedde for at det skulle bli oppfylt som var sagt ved profeten. Det dreier seg ikke om et enkelt sitat, men ord som er sammensatt fra flere profetier.

«Dra inn! Dra inn gjennom portene, rydd veien for folket! Bygg, bygg veien, rens den for stein, løft et banner for folkene! Se, Herren lar det lyde til jordens ende: Si til Sions datter: Se, din frelse kommer! Se, hans lønn er med ham, og hans gjengjeldelse går foran ham. Og de skal kalles det hellige folk, Herrens gjenløste. Og du selv skal kalles den søkte, den by som ikke er forlatt» (Jes 62:10-12).

«Rop med fryd, Sions datter! Rop høyt, Jerusalems datter! Se, din konge* (* Messias) kommer til deg. Rettferdig er han og full av frelse, saktmodig er han og rir på et esel, på den unge eselfolen» (Sak 9:9).

Det siteres ikke «rop med fryd, Sions datter», men «si til Sions datter». Jerusalem vet ikke selv hva som nå skjer, det må sies til henne, for hun ser det ikke og forstår det ikke. Det gjelder nok langt på vei også Jesu disipler.

Men Gud selv gir oss her gjennom det profetiske ord lys over det som

skjer, om ingen forstår det. Kongen kommer, ikke i skikkelse av den mektige, ikke for å herske og vinne seier gjennom ytre makt og prakt. Han som ikke holdt det for et røvet bytte å være Gud lik, han gav avkall på å åpenbares i sin majestets skikkelse, i det han kom i en tjeners skikkelse, fattig og saktmodig. Han kommer ikke med dom, men med frelse. Han kommer for å tjene ved å gi sitt liv som løsepenge. Han skal seire og knuse alle fiendene med jernstav, og stille dem åpenlyst til skue i sitt nederlag, men det skal skje ved hans lidelse og død på et kors (Heb 2:7-10).

Folket tar imot Jesus som konge, men de kjenner ham ikke som den konge Jesus skulle være, han som skulle løse dem fra synden med sitt blod, men bare som en jordisk konge, og forventer et rike i store trekk i likhet med andre jordiske riker. Men Gud i himmelen lar den utvendige hyllesten likevel skje, for nå er hans konge i ferd med å innta sin tronestol, nå skal han opphøyes fra jorden for å dra alle til seg.

Når Jesus drar inn i Jerusalem, spør folket: Hvem er dette? Det er det samme spørsmålet som vi møter i Salme 24:8-10: «Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, sterk og veldig, Herren, mektig i strid. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, hærskares Gud, han er herlighetens konge. Sela».

Men folket svarer ikke som salm-

Møtekalender

Mars

26.	Fenes, Snillfjord Karl Notøy
27.	Krokstadøra, Snillfjord Ivar Fiske
27.-29.	Svarstad Konrad Fjell
28.-31.	Haugli, ungdomsleir Eivind Gjerde, Per B. Holm, Lars Fossdal
29.	Mosvik Kristian Gangaas

April

1.-3.	Steinsdalen Gunnar Holth
2.-3.	Mosvik Ingar Gangås
5.-6	Randaberg Odd Eivind Stensland
11.-12.	Askim Per Bergene Holm
12.	Sira Lars Fossdal
19.	Årnes Gunnar Fossli
24.-26.	Soknedal/Hauka Ingar Gangås

isten, de svarer: – Dette er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea. De kjenner ham ikke som Messias.

Kjenner vi ham? Ser vi herligheten på korset, en herlighet som den en enbåren Sønn har fra sin far, full av nåde og sannhet? Tar vi anstøt av Jesu ringe skikkelse, hans avmakt og lidelse? For i hans rike er det slik å være stor. Slik er det også med dem som følger ham. De som vil bli store, mektige, ha innflytelse osv., de kjenner ikke dette riket. For i dette rike er den stor som lider, som bærer andres synd. For slik er loven i dette rike: «Bær hverandres byrder og oppfyll på den måte Kristi lov».

Denne verdens makt viser seg aller mest i sin maktesløshet når den tilsyne-

latende vinner seier. Guds makt viser seg aller mest i det som aktes som svakhet og dårskap i denne verden. Men slik har Gud villet gjøre det sterke til skamme. Eier vi den tro som ikke tar anstøt av det dåraktige i Guds ord, som ikke skammer seg over evangeliet, men nettopp høyakter det som denne verden forakter?

Å høre Jesus til, innebærer å gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vanære. For vi har ikke her en blivende stad, men søker den som kommer (Heb 13:13-14).

Fra tale holdt i 2006.

Våre lamper slokner (15)

Av J. F. Løvgren

Båtbygger Lyngeids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket, uroet mange, deriblant pastor Bjørnås og grosserer Mobekk. Bjørnås inviterte Ling til å ha vekkellesmøter, men han forkynte mer til religiøsitet og forbedring av det gamle menneske enn til syndserkjennelse og frelse i Jesus alene. Vakte ungdommer kom til båtbyggeriet og Lyngeid for å søke hjelp. Ling kom i sjelenød i møte med Lyngeid, og måtte reise hjem. Bjørnås og Mobekk prøvde å få styret til å kaste Lyngeid, uten å lykkes. Lyngeid fikk brev fra Ling der han fortalte at han hadde sett inn i evangeliet. Et syn på himmelen hadde gjort mange engstelige. Nå var mange opptatt med forberedelser til menighetens jubileumsfest.

Red.

21.

Lyngeid fikk ikke sove. Han hadde ligget et par timer alt. Det var så mørkt som en sen julinatt kan være. En anelse av lysning sto på vinduene. Han skjønnte ikke riktig denne uroen som var over ham. En uforklarlig angst lå som et stille trykk over ham.

Han sto opp og hustruen våknet.

– Er du syk, Ansgar? hvisket hun.

– Nei, jeg bare står opp og hviler meg litt, forsøkte han å spøke.

Han kikket inn i alkoven til Per. Men han sov rolig. Han gløttet på døren hos pikene. Der var ganske stille.

Han ble stående litt midt på golvet. Så begynte han plutselig å kle på seg.

Hans hustru satt i senga.

– Hva er det, Ansgar?

– Jeg vet ikke, Agna. Jeg stikker utenfor litt.

På et øyeblikk var Lyngeid nede. Han sto på toppen av bakken som førte ned til verkstedet. Et lunt, bløtt mørke ruget over land og sjø. Det var knettende stilt.

Han så som i et lynglimt noe hvitt ute på brygga. Lyngeid var redd. Han ville til å snu. Men så spurte han seg selv hvorfor han var kommet ned her. Mon det ikke var en minnelse fra Gud.

Som han gikk utover hadde han nær snublet i noe som lå på brygga. Han bøyd seg ned idet han holdt øye med hjørnet på skuret. Det han fikk fatt i, var en trøye.

Da fikk han en anelse om hva han ville finne bak skuret. Han gikk videre, forbi hjørnet. Lengst borte på gangplankene var det noe. Det han først så, var to hvite flekker, men da han stirret på det, så han at det var to hvite skjortermer på en mann som sto trykket flatt inn til veggen.

– Hvem er det? spurte Lyngeid skjelvende i målet.

Ingen svarte. Skikkelsen sto ubevegelig som en død.

– Svar! ropte han, nå sterkere.

Samme resultat.

Lyngeid var for redd til å gå ut på plankene. Han ble stående der han var og tenke. Skikkelsen der borte kunne ikke komme lenger, for sjøen var rett foran ham.

– Kom i land, sa Lyngeid. Jeg rikker meg ikke før du kommer – om jeg så skal stå til det blir lyst.

Fremdeles intet svar.

Men om litt begynte mannen å bevege seg. Han famlet seg langsomt langs skurveggen med den ene hånden, mens han holdt den andre hvite armen opp for ansiktet.

Lyngeid vek et skritt bakover for den uhyggelige skikkelsen. Da mannen var kommet klar av hjørnet, satte han plutselig på sprang innover brygga. Men bare et øyeblikk så hadde Lyngeid kloen i ham. Basketaket ble ganske kort, for det var ingen sterk mann han hadde tak i.

Lyngeid hadde fatt i den annens håndledd. De dro pusten kort og stønnende.

Da slapp Lyngeid plutselig.

– Er det du, Røst? gispet han.

– Ja, la meg gå. – Eller gå selv.

– Hva gjør du her klokka ett om natten?

Men mens han spurte gikk sannheten opp for ham.

– Å, men Røst. Hva tenker du på?

Røst prøvde å gjøre stemmen tros-

sig, men redselen skalv i trossen.

– Det får bli en slutt på det.

– Og dette tror du blir *slutten*?

– Jeg orker ikke mer, Lyngeid. Jeg må vekk fra smusset i meg og utenom meg.

– Du tar bare smusset med deg til helvete, Røst. Der kommer det til å stinke i deg og utenom deg i all evighet.

Ordene var skarpe som en kniv, enda Lyngheids stemme skalv av ømhet.

Den andre svarte ikke. Men om litt hørte Lyngeid at han gråt.

Han gikk bort og tok trøyen opp.

– Se, her er trøyen din, Røst. Nå går vi.

De gikk gjennom døren, som Lyngeid satte kroken for, og opp skinnegangen.

Så slokker vi igjen, sa Lyngeid og skrudde av bryteren.

Da sa Røst stille:

– Det var lyset som stoppet meg. Jeg så det gjennom sprekke i veggen da jeg skulle hoppe ut.

- - -

Fru Lyngeid var oppe og påkledd da mannen kom inn igjen.

– Gud skje lov at du kommer, sa hun og klynget seg inn til ham. Jeg ble så fryktelig redd. Jeg har vært ute og sett etter deg. Hvor har du vært henne?

Lyngeid satte opp et ansikt midt imellom smil og gråt...

– På en måte har jeg vært ute og fisket, sa han.

22.

Dagen etter måtte Mobekk til sengs. Han fikk skjelvning og åndenød. →

– Ta det med ro, sa legen, idet han lyttet til hjertet. Hm. Redd for tordenværet i går? Hva? Jeg visste ikke om at De hadde hjerte, Mobekk far. Men det har De jo. Ha, ha. Jo, De må ta det med ro, som jeg sier. Unngå sinnsbevegelser.

– Er det farlig, doktor?

– Tja, hvem vet! Et lite varsko iallfall. Hold senga. Jeg skal skrive ut noe til Dem.

– – –

Mobekk ville ha Bibelen på nattbordet i stedet for testamentet. Bibelen gjorde liksom mer av seg.

Bjørnås kom på visitt. Det var så godt med Bjørnås. Han satt ved senga og talte så dempet og forståelsesfullt. Det var ikke farlig å få ham på sykebesøk. For han var ikke av dem som skaffet folk sinnsbevegelser, Bjørnås.

Men det var noe som plaget Mobekk. Når han følte seg dårligere, plaget det ham mest. Jo, han fikk visst se til å bli litt mer glad i Lyngeid. Han ble kanskje nødt til å sende bud etter ham.

– – –

Så en dag sto Lyngeid ved senga. Mobekk smilte med fuktige øyne.

– Sett deg, bror, hvisket han stakkåndet.

Lyngeid stusset, men lot seg ikke merke med noe.

Han satte seg.

– Jeg ville så gjerne ha allting klart, fortsatte Mobekk anstrengt, nå jeg kanskje skal dø.

Lyngeid lysnet opp.

– Se, det var gildt å høre, Mobekk.

– Vi har vært fiender vi to.

– Vi? spurte Lyngeid forundret.

– Ja, vi har jo vært sinte på hverandre.

– Ikke jeg, sa Lyngeid kort. Jeg har bare vært forarget over ditt hykleri.

Mobekk var merkverdig rolig til å ha et hjertetilfelle.

– Der hører du hvordan du er – dømmesyk og allting. Vær nå grei, Lyngeid! La oss halvere, så ber vi hverandre om forlatelse. Så blir det så godt å møtes i himmelen.

– Jeg er redd du ikke kommer der.

Lyngeid så den syke rett i øynene. Men Mobekk viste intet tegn på opprør.

– Jeg blir ikke sint, Lyngeid. For legen har forbudt meg å bli sinnsbeveget.

Et smil holdt på å trenge seg fram på Lyngheids ansikt, men han trengte det tilbake. I stedet sa han alvorlig:

– Kan du da ikke innse at du endog ved dødens terskel leker blindebukk med deg selv? Du pirker med småting for å berolige din samvittighet, mens du lar ditt egentlige gudsforhold være utenfor. Du er ikke gjenfødt, Mobekk.

Den syke gjorde en grimase og slo trett ut med hånden.

– Du må ikke snakke så hardt til meg, Lyngeid. Mitt hjerte tåler det ikke. Og legen har forbudt meg – – Åh! – Det var leit du ikke går med på mitt forslag.

– Jeg vil forsøke å sove litt.

Lyngeid gikk.

Fire dager etter var Mobekk oppe.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

Gleda i Herren

Av Dag Rune Lid

«Gled dykk i Herren alltid! Atter vil eg seia: Gled dykk! Lat spaklyndet dykkar verta kjent for alle menneske. Herren er nær! Gjer dykk inga sut for noko, men lat i alle ting bøneemna dykkar koma fram for Gud i påkalling og bøn med takkseing. Og Guds fred, som går over alt vit, skal bevare hjarto dykkar og tankane dykkar i Kristus Jesus.»

Fil 4:4-7

Det er tydeleg at Paulus her vil leggje sine vener i Filippi dette på hjarta, for han seier – atter, enno ein gong vil han gje dei denne påminning: «Gled dykk i Herren alltid! Atter vil eg seia: Gled dykk!»

Frå fengselscella

Når ein tenkjer på den livssituasjonen som Paulus er i når han skriv dette, må ein undre seg. Brevet til filipparane trur ein er skrive i år 60/61 etter Kristus. Paulus er i fangenskap i Roma, og der i fengselscella skriv han dette.

Men det er ikkje berre her Paulus snakkar om denne gleda, nei, han formagnar mange stader dei truande til å vere glade. Han seier til dømes: «Ver alltid glade! Bed utan opphald! Takk for alt! For dette er Guds vilje med dykk i Kristus Jesus» (1Tes 5:16-18).

Me høyrer også om at Paulus skriv til korintarane og seier: «Difor er eg ved godt mot i vanmakt og mishand-

ling, i naud, i forfylgning og trengsler for Kristi skuld» (2Kor 12:10). Paulus opplevde store vanskar og stor trengsle i sitt liv og virke – og likevel kan han vere ved godt mot og seie: «Ver alltid glade!» Han understrekar igjen og igjen at gleda alltid må få prege ein kristen.

Denne gleda må vere noko anna enn dette å føle seg glad. Det må vere noko som er uavhengig av trengsle, smerte, fengsel, forfølging osv.

Ei djupare glede

Kva meiner Paulus? Jau, det har med ei djupare glede å gjere enn den ytre følbare gleda. Det må vere ei glede som er forankra i noko utanfor mine eigne kjensler, i Gud ord og løfter. Ordet talar om at den truande er rein og rettferdig, himmelen verdig – i Kristus Jesus! Eg er tilgitt alle mine synder! Difor er det grunn til glede.

I denne siste tida før Jesu atterkome, treng me berre høyre på nyheitene – der er det mykje som kan gjere ein kristen uroleg. Men også i kvardagen, i familie og samfunn, er det mange ting som kan gje grunn til uro.

Kva seier Herren til sine i Ordet? «Lat ikkje hjarto dykkar uroast! Tru på Gud og tru på meg!» (Joh 14:1). Det sa Jesus til sine vener den siste kvelden han var saman med dei, før dei skulle gå inn i redsle, frykt, angst, panikk, flukt, fall og nederlag.

Herren talte det til dei i forkant, så

dei skulle få klynga seg til dette løfte når prøvingane kom. Kross, trengsle og prøvingar kjem ikkje ein kristen utanom – men der midt i trengsla går Jesus med sine i eldomnen. I trengsla skal eg få gle meg i Herren! Eg får utause mitt hjarta for Herren i bøn! I Jesu namn kan eg be til han som har all makt i himmelen og på jorda!

Juble av glede

Peter skriv om denne gleden: «Lova vere Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, som etter si store miskunn har atterfødt oss til ei levande von ved Jesu Kristi oppstode frå dei døde, til ein arv som er uforgjengeleg, uflekka og uvisneleg, og som er gøymd for dykk i himlane – de som ved Guds makt vert haldne oppe ved trua, til den frelse som er ferdig til å verte openberra i den siste tid. Difor jublar de av glede, jamvel om de no ei lita stund, når så skal vere, har sorg i mange slag prøvingar. Dette hender for at dykkar prøvde tru, som er mykje kostelegare enn det forgjengelege gull – som vert lutra i eld – skal verte funnen til lov og pris og ære når Jesus Kristus vert openberra» (1Pet 1:3-7).

Når den truande får sjå inn i kva ein eig i Kristus der heime i himmelen, den arv som er i vente, vert alt anna for ingenting å rekne. Då kan den truande juble av glede. Carl Olof Rosenius skriv i ein kommentar til denne teksten: «Guds barns glede er så stor at endog i sine ulykkeligste stunder burde de bare glede seg, prise og lovsynge». Han brukar bildet av ei fattig jente som skulle verte kongen si brud. På veg til

Gustave Doré: «Budskapet til Maria»

**«Og Maria sa: Min sjel opphøyer Herren, og min ånd fryder seg i Gud, min Frelser, fordi han har sett til sin tjenerinnes ringhet.»
Luk 1:46-48.**

slottet kan ho møte mange ting, men ho aktar ikkje på det, for snart står ho brud. Då vil alt det ho her opplever, vere for ingenting å rekne mot det herlege ho skulle møte på slottet. Slik skulle det også vere for ein kristen.

«O Jesus, åpne du mitt øye»

Lina Sandell vitnar om det same

i sin mektige song på nr. 49 i Sangboken. Lina Sandell sitt liv var fullt av trengsle. I barndommen var ho stadig sjuk. Ho såg faren falt over bord på sjøen og drukna, og to år seinare døyddde mora. Det einaste barnet ho fekk, døyddde under fødselen, og på sine eldre dagar fekk ho tyfoidfeber. Ytre sett såg livet håplaut ut – men ho hadde ei glede i Herren som overskygde alt det ho møtte av smerte og naud. Høyr korleis Lina Sandell malar ut den gleda ho har i Herren, i songen ho skreiv nokre år etter ho miste faren:

*O Jesus, åpne du mitt øye,
så jeg kan se hvor rik jeg er!
Jeg har en Fader i det høye
:/: som faderomhu for meg bær. :/:*

*Jeg har en bror som ved Guds side
vet om min sak og ber for meg.
Jeg har en nådestrøm så vide
:/: som himlens hvelving strekker seg.:/:*

*Jeg har en talsmann tro i nøden,
en trøster og en hjelper god.
Jeg har et evig liv i døden,
:/: en evig fred i Jesu blod. :/:*

*Jeg har et evighetens rike,
et nåderike, det er sant.
Jeg har en krone uten like,
:/: en arv som Jesus til meg vant. :/:*

*Ei burde jeg da gå og sørge,
jeg er en mektig konges brud,
skjønt tvil og vantro vil meg spørre:
:/: Hvor er din høyhet og ditt skrud? :/:*

*O Jesus Krist, forøk meg troen,
så jeg kan se min herlighet,
og aldri, aldri glemme kronen
:/: du har beredt fra evighet! :/:*

Det er ikkje ende på dei rikdommar ho finn i Ordet – i tru fekk ho eige det himmelske syn.

Kvifor er du nedbøygd mi sjel?

David vitnar: «Om eg så skulle vandre i dødsskuggens dal, ottast eg ikkje for vondt. For du er med meg, din kjepp og din stav, dei trøystar meg» (Sal 23:4).

Herren taler til sitt folk når dei er i mørke, og seier: «Ver ikkje redd, for eg er med deg! Sjå deg ikkje ottefull ikring, for eg er din Gud! Eg styrkjer deg og hjelper deg og held deg oppe med mi rettferds høgre hand» (Jes 41:10).

Den truande skal få ta Ordet til seg akkurat slik det står, og seie med salmisten (43:5): «Kvifor er du nedbøygd, mi sjel? Kvifor brusar du i meg? Set di von til Gud!» I salmen før seier han det same, men der legg han til: «Venta på Gud!» Gong etter gong utover i Skrifta møter me Guds tale til sine, der han seier: «Ver ved godt mot» (42:12).

Alltid

Når Paulus her i teksten seier «alltid», er det nettopp for å understreke at Guds ord og løfter står fast sjølv om himmel og jord ser ut til å gå under. Me opplever ei tid som på mange vis er svært uroleg. Mange spørsmål kan dukke opp. Korleis skal

det gå for meg og for mine? Vil eg og mine nå heim?

Det som er det viktige ordet i denne samanheng er uttrykket «i Herren». Når ein kristen opplever vanskar, smerte, naud og prøvingar på ulikt vis, skal han få gle seg i Herren, i Ordet – i det uforanderlege. Det kan han gjere trass alt han føler og kjenner rundt seg og i sitt indre.

I Jesus har eg som kristen del i syndenes forlating! Eg har del i eit evig liv! Eg kan gle meg over at mitt namn er skrive i livsens bok på grunn av Kristus! Kvar dag har Herren lova at han vil gå med i alt eg møter! Ein dag skal eg nå heim til himmelen, berga frå all trengsle, smerte og naud som eg kan oppleve her. Eg skal få sjå hen til Jesus som er trua si opphavsmann og fullendar.

Eg tykkjer det er talande det som Paulus skriv om dei truande: «Som sørgjande, men alltid glade. Som fattige som likevel gjer mange rike. Som dei som ingenting har, og likevel eig alt» (2Kor 6:1). Slik skal ein kristen få ha det.

Gløym ikkje

Kva er det David seier i Salme 103? «Lova Herren, mi sjel, og gløym ikkje alle hans velgjerningar!» David hadde erfart noko i sitt liv, og det var at han hadde så uendeleg lett for å gløyme Herrens velgjerningar. Så fortset han å liste opp: «Han som tilgjev alle dine misgjerningar, som lækjer alle dine sjukdomar. Han som løyser ditt liv frå grava, som kronar deg med miskunn

og nåde. Han som mettar di sjel med det som godt er, så du vert ung att lik-som ørna» (Sal 103:2-5).

Eg må minne meg sjølv om Herrens Ord og løfte – for der finn eg gleda. Difor har også dette med «gleda i Herren» å gjere med fokuset i ditt og mitt liv. Det me vert opptekne av – det fyller sjel og sinn. Er det verda og syn-da som får vårt fokus, då vil også hjarta og sinn verte fylt av dette.

La i alle ting

Eg tykkjer Ludvig Hope seier det så treffande: «Vi kan med frimodighet vitne om at vi er frelst, men samtidig kan vi gå nedtyngt og urolige for mangt og mye av det som møter oss i det daglige liv. Synden kan du legge på Gud, men ikke din bekymring. Du kan tro at Gud greier å føre deg gjennom livet og døden til himmelen, men du kan ikke tro han makter og skaffe deg mat og klær. Du kan tro at han verner din sjel mot satans makt, men du kan ikke tro tillitsfullt og gi dine barn til ham. Men det er nettopp dette Gud vil vi skal. Han vil at vi i bønn, i tro og takk skal legge alt på ham – alt!»

Så langt Ludvig Hope. Eg trur at her rører han nettopp ved eit ømt punkt i våre liv. Som truande tenkjer eg at Gud tek seg av det åndelege, men ikkje livet eg lever. Men Guds ord seier: «Lat i *alle ting* bønemna dykkar koma fram for Gud». Det står faktisk – alle ting. Ikkje noko er for lite og ikkje noko er for stort for Herren. Han vil at du og eg som trur på han, skal vere avhengige av han i alle ting, og så vil han hjelpe

i alle ting. Slik har min himmelske far omsorg for meg. Difor står det: «Gjer dykk inga sut for noko, men lat i alle ting bønneemna dykkar koma fram for Gud i påkalling og bøn med takkseining. Og Guds fred, som går over alt vit, skal bevare hjarto dykkar og tankane dykkar i Kristus Jesus».

Han svikta dei aldri

Eg har ei bok heime som heiter «Fredsengelen», der det er fortalt om den australske misjonæren, Elise Daddow, og korleis vekkinga spreidde seg ved den Gule flod i Kina på 1930-talet. Dei siste fire orda i boka – konklusjonen – tykkjer eg har vore talande: «Han sviktet dem aldri!»

Igjen og igjen fekk dei oppleve at Herren opna og stengde dører i rett tid. Visst gjekk dei gjennom lange periodar med prøvingar, der dei måtte bie på Herren, men i si tid kom bønnesvaret. I denne boka står det også korleis Gud handla på underleg vis. Eit døme: Elise hadde aldri vore sterk til helse, og no skulle dei reise oppover den Gule flod. Heile livet hadde ho drukke mjølk, og var heilt avhengig av det. Men no var det ikkje råd å få tak i mjølk. Men også dette overlet ho til Herren. Då ho seinare på dagen heldt på å rydde, fall ein Bibel ned frå bokhylla, og då ho bøygde seg for å ta den, fall augo på eit vers der (Ord 27:27): «Du har geitemelk nok for deg og ditt hus og til livsopphold for dine jenter». Det var som det sokk i hjarta. Herren ville syte for henne også i dette, men ho undra seg på korleis det skulle skje. Ho slapp

vente så lengje. Same kvelden kom to kvinnelege amerikanske misjonærer på besøk til stasjonen der dei budde. Ein koseleg kveld hadde dei saman, men då dei hadde ete, bankar den eine misjonæren forsiktig i bordet og seier:

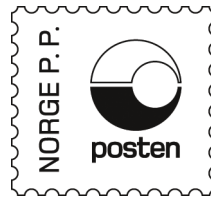
– Me har eit problem som de må hjelpe oss å løyse. Me vart minna om å ta med oss ei geit. Me kvidde oss for å ta med eit slikt vesen, og likevel måtte me ta den med. Me fekk ikkje ro for noko anna. Veit de om nokon som treng ei slik geit? Alle såg forbausa ut, utan Elise. Ho fann fram Bibelen sin og las Ordet som Herren hadde gitt henne: «Du har geitemelk nok for deg og ditt hus og til livsopphold for dine jenter». No fekk Elise frisk mjølk kvar dag.

På alle område gjennom dei 18 åra i Kina svikta Herren dei aldri! Herren svarer alltid på bønn, på sin måte, på sitt vis og i sin time.

Så avsluttar teksten frå Filipparane (4:7) slik: «Og Guds fred, som går over alt vit, skal bevare hjarto dykkar og tankane dykkar i Kristus Jesus». Det er det største! Herren gjev sin fred til sine. Eg får eige ein fred og ei glede i Herren uavhengig om eg har fredfulle dagar eller om eg må gå gjennom store prøvingar som Daniel i løvehola. Men også der var Herren med han på forunderleg vis. Herren er den same i dag.

*Utdrag frå tale i Steinsdalen
21. desember 2014*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rубbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Herre, du den ene

Mel.: Jesus, du min glede

Herre, du den ene, sanne Gud alene, kjennes du ved meg?
Når jeg ser mitt indre, kan vel noe lindre synden på min vei?
All min nød fra Adams kjød, står for meg med angst og smerte.
Stenet er mitt hjerte.

For min sjel jeg frykter. Når til Gud jeg flykter åpenbares alt.
Jeg med mange piner ligger i ruiner. Alt i meg er galt.
Skam og last – i fengsel fast – kan, o Herre, du forbarme
over meg den arme?

Hva skal dette mene: – dere er alt rene, ved det ene Ord?
Det er meg en gåte, frelst av bare nåde er enhver som tror.
Synd og skam ble lagt på ham som tok all vår syndebyrde.
Du, min gode hyrde!

Pris skje Gud, vår Fader, som all synd forlater, ved den enes gang.
Herre, du den milde, klare, nådens kilde, skaper jubelsang.
Vær ei sen og tvett meg ren, i ditt blod, o Frelser kjære.
Lov og takk deg være!

Jes 52:9. K. G.